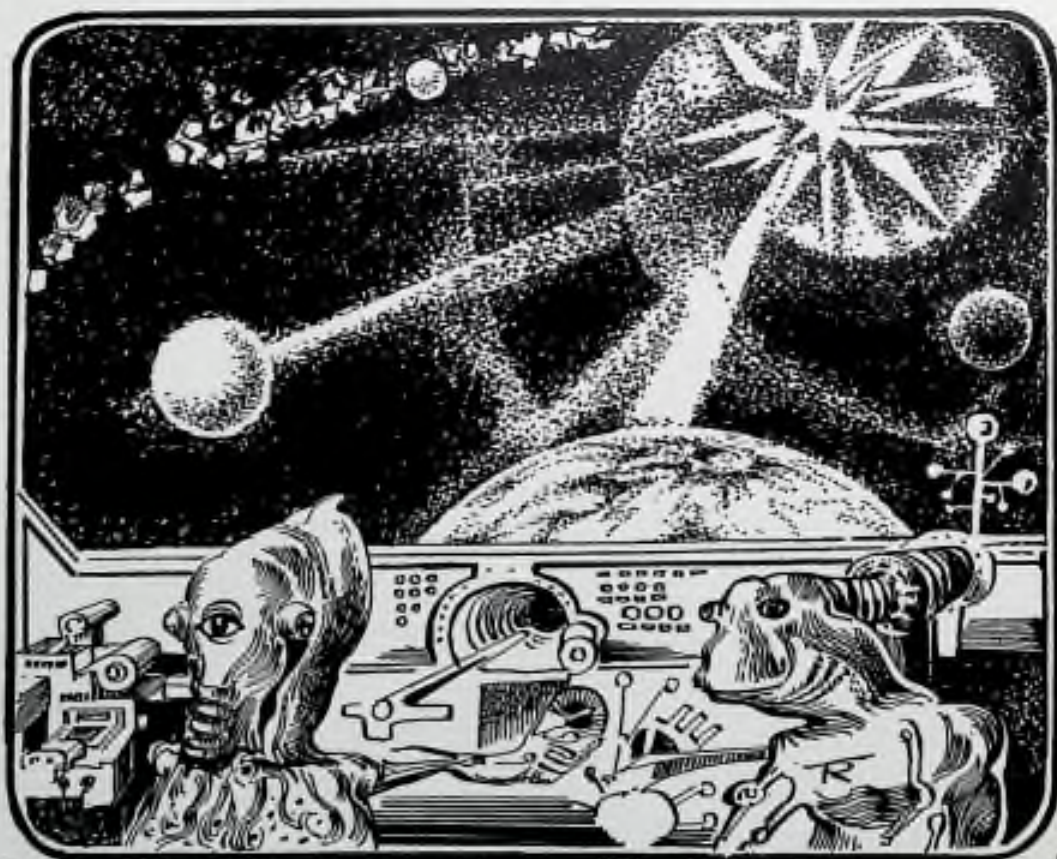
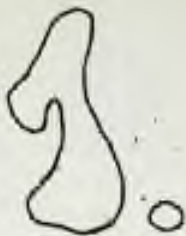

KLUB PŘÁTEL SCI-FI SLANÝ

SLAN **3**

VIDĚNO ČTYŘMI

PARCON! Co vlastně znamená pro jednoho každého z nás? Parcon není obyčejné slovo, obyčejný con, obyčejné tři dny. Parcon je něco víc. Něco, co se nedá jednoduše vyjádřit slovy či stroze pomeřit penězi. Utěch peněz to letos pro mnohé začínalo a pro některé i skončilo. Je dobře, že jen pro některé. Letos bylo v Olomouci sice o něco méně fanů než loni v Ostravě, několik tváří člověk marně hledal v tom tradičním parconském mumraji, ale to může mrzet především je. My, co jsme přišli, viděli a někteří dokonce i zvítězili, my nelitujeme.

PARCON představuje pro většinu z nás řadu rozhovorů, zážitků, poznání, dojmů, nečekaných střetnutí, přátelských posezení. Nač teď, na tomto místě, podrobně rozebírat celý program, organizaci, ubytování, hledat slabá místa či nedostatky. To přeci není důležité. Každý, kdo přijel, totiž viděl, že Pavel Konečný a olomoucký SF klub udělali vše, aby se letošní Parcon vydařil. Snad tedy jen několik mých osobních reflexí:

V pátek večer jsem měl hlavní slovo já. Ano, finále celostátní SF soutěže pořádané časopisem Zápisník a slánským SF klubem bylo vyvrcholením celého pátečního programu. Byl to náš první ročník a pochopitelně se neobešel bez okamžiků hledání a možná i některých chyb či nepřesností. Soutěž však byla rozhodně dramatická a snad i pro diváky zajímavá. Mne pochopitelně mrzelo, že družstvo SFK Slaný zůstalo těsně před branami užšího finále. Naopak Vlado Šrpon byl jistě spokojen, že svůj výrok, který pronesl při vstupu do soutěžního sálu: "Přišli jsme vyhrát", splnil na sto procent.

Pozdní páteční večer jsem strávil příjemným rozhovorem s Teodorem Rotreklem. Vyprávěl mi jednu zajímavou školní historku z dob svého mládí: "Jako školák na gymnáziu," říká Teodor, "jsem příliš neprosplíval. Dokonce jsem v tercii propadl z matematiky. Ani v kvartě jsem si příliš dobře nevedl a tak mne otec, po jedné nucené návštěvě ve škole a nepříjemném rozhovoru s mojí profesorkou matematiky, ze školy vzal. Až do té doby mi, z důvodů mých studijních problémů, zakazoval jakékoliv malířské pokusy. Ale tehdy souhlasil, abych to zkusil na škole uměleckých řemesel v Brně. No a vidíte, přijímačky jsem udělal na výbornou a podobně tak i celou školu. Po letech, to už jsem byl asistentem u akademického malíře Jana Zrzavého, jsem se s "mojí" matikářkou setkal ještě jednou. Přišla ke mně na zkoušku z výtvarné výchovy v rámci jakéhosi postgraduálního studia. Byla trochu v rozpacích, protože ji na stará kolena nutili k rozšíření a probace o výtvarnou výchovu. Samozřejmě, že mne zprvu nepoznala, a když posléze ano, znejistěla snad ještě více. Ale, přiznám se, že já jí takové problémy s výtvarnou výchovou, jako ona mně s matematikou, nedělal. Vždyť vlastně i jí mohu vděčit za to, že jsem se stal právě malířem."

V sabotním programovém bloku snad nebylo slabého místa. Třikrát bohužel, že nebylo časově možné stihnout všechny přednášky, semináře či pořady. S velkým zájmem jsem vyslechl zejména přednášku Ondřeje Neffa. Již úvodní část jeho vystoupení znovu potvrdila nevšest skromnost našeho nejoblíbenějšího autora: "...Kdybych byl americkým prezidentem, nazval bych své vystoupení Poselství o stavu Unie, protože jsem však mnohem víc, předseda PARCORÁNKlubu, dovoluji si je nazvat Poselství o stavu fandomu v Československu." Podněty, které O. Neff ve svém vystoupení nadnesl, rozhodně stojí za zamyšlení. Jako nejaktuálnější se mi jeví návrh na rozdělení dosavadní jednolitě Ceny Karla Čapka do tří kategorií: krátká povídka, povídka a novela.

Večer pak přinesl konečně po letech důstojné vyhlášení vítězů soutěže Cena Karla Čapka a držitelů Mloka a Ludvíka za rok 1988. Myslím, že těm opravdovým fanům se v těchto chvílích rozbušila srdce či přeběhl mráz po zádech. A některým z těch vyvolených možná i zatřpytila slzička dojetí v koutku oka. Nejslavnějším ze slavných v ten večer byl Vlasta Talaš. Ze srdce jsem mu to přál.

Pak následovala diskotéka - novinka parconského programu, ale myslím, že vcelku zdařilá. Pravda, parket ani sál se příliš nezaplnil, ale tot pochopitelně každého jeho věc. Mě se líbila. A Vlastovi Talašovi, který na parketu nezapřel minulost profesionálního diskžokeje, zřejmě také.

Nedělní dopoledně bylo, jako již obvykle, trochu volnější. Kromě dražby žádný atraktivní program. Ovšem ani dražba již není takovým šou, jako kdysi. Ceny klesly, dražební dramata se téměř nekonají, borci Pavlíkova typu již jen nevzrušeně přihlížejí. Chtělo by to nějaké oživení. Letošní parconské vlajky jím do jisté míry byly. Což takhle příště vydražit i pár dalších fandomových relikvií?

L. Peška

2.

3 DNY NA POCHODU

Vyjeli jsme ráno v pátek
na veliký SF svátek
- v Olomouci Parcon čeká,
nás však spousta lidí léká
na nádraží ještě v Praze.
S místenkou je nám všem blaze
Ivana a Láda tvoří
cestou literární dílo,
píší a přitom jen hoří,
by v soutěži zvítězilo.
Práce prý to bude hladká,
povídka má být krátká.
Velmi dlouho cestovali,
dílo své však nedopsali.

Co jsem dělal já a Radek?
Učíme se-j sme dost mimo,
Radka začal bolet zadek
a koupil nám rád všem limo.
V Olomouci Sahara,
vaříč snad víc nesálá.
Všechno hezky vychází,
tak jsme v jemné extázi.
Bydlíme však někde v dáli
- to jsme tedy nečekali.
Nebyla to habaděra,
nadešla tak dlouhá tůra
až někam na konec města,
dál už nevedla snad cesta.

Na kolejích milá paní
hned má pro nás pousmání.
Leč nechtěla nám dát klíče
- myslela, že chlípné chťiče
sužují nás plně zcela,
no, to ještě neviděla:
Slečna prý se nebojí
spát s klukama v pokoji.
A pak zpět přes město celé,
přicházíme nevesele.
Inu je to cesta těžká,
dlouho čekal Láda Peška,
měl prý pěkně dlouhou chvíli,

než jsme vůbec dorazili.
Poté - hurá s davy
do parconské vřavy.
Nabídka knih tady byla
neskutečně bujná
a peníze - to je síla
- jsem finanční ruina.
Na obědě v hospodě
vrchního jsme překvapili
- nic nenechal náhodě,
rovnou na nás nebyl milý.
Z toho, co se potom dalo,
nic mne moc nezaujalo.
Večer soutěž - finále,
no, měli jsme namále
a možná bychom postoupili,
málo jsme však chytrí byli.
Je to hanba, je to tak,
večer byl náš propadák.
Celý jsme ho proseděli
ze soutěže zkoprnělí.
Část lidí šla do cihelny
uplácat Golema z hlíny,
zbytek fanů nebyl věrný
a určil si program jiný.
My jsme klábos chtěli dát,
nezávazně pokecat,
tehdy jsem pořadateli
nemoh' přijít na jméno,
nějak to nedomysleli,
všude bylo zamčeno.
A pak zas na konec města,
nastala nám noční cesta.
Z ní vám dojem říci mohu:
opilec na každém rohu.
Bloudili jsme jenom krátce,
koleje jsme našli hladce.

Po ránu jsme pozdě vstali,
pena Neffa v klidu vzdali
a stihli až druhý chod
- pan Veis nám tak přišel vhod.
Postmoderní všechno bylo,

únavu z nás slunko smylo,
na kus jídla jdem zase,
v tom potkáme Rampase.
Rekl: Tahle restaurace,
tu je s nimi těžká práce,
vrchní vůbec nepřišel,
by mé přání vyslyšel.
Myslíme si: to je klam,
vstupujeme také tam.
Za chvíli je vrchní tady,
Nezemřeme dneska hladu,
pak si ale na čas dává,
Láda na něj marně mává.

Konečně jsme zaplatili
a do sálu odkvapili.
Na jevišti vše v parádě,
kdosi kolem přelít,
Farcoráni stojí v řadě,
jenom do nich střelit.
Seznámení, slivovice
a chystá se veselice
s předáním cen Karla Čapka
Železný jde, pozor, klapka,
to je dneska slavný den,
vždyť předává hodně cen
Hauserovic Evička.
Vyhrál Honza Hlaříčka.
Večer tanec - rytmus disca
do uší nám hutně tříská.
moc se toho nedovíme,
vlastní slovo neslyšíme.
Elita sál opustila,
v podzemí se usadila.
My jsme v bluku vytrvali,
někteří i tancovali.
A pak v noci opět cesta
až na druhý konec města.
Štreku jsme však prošli směle,
Jan Hlaříčka mluvil skvěle
o životě celý čas
a spolu s ním mnohý z nás.

Ráno jsme pak časně vstali,
u hotelu sraz si dali.
Kája Saudek sed' do vozu
a couval do zatáčky,
než se dostal do provozu,
čuknul jemně do značky.
Pan Rotrekl nás už slyšel,
z hotelu ven hbitě vyšel
a přes drobné nástrahy
dojeli jsme do Prahy.
Nevyspalí, vratký krok,
nějak spavo mi je,
do Parconu zase rok,
tak ať Parcon žije!

Milan Dundr

Skutečně nevím, jak je to možné, ale letos jsem byla na PARCONU poprvé. Nepatřím sice mezi "staré" fany, ale úplný nováček také nejsem. Ted se jen divím. Uznáte, že "dělat do sci-ri" a nevidět PARCON?

Událostí číslo jedna, tedy alespoň pro mě, byla páteční soutěž. Pořádal ji SF klub Slaný, tedy konkrétně Láda Peška s Vlastou Talašem ze Zápisníku. Nevím, jestli nám to někdo uvěří, ale ze soutěžních otázek jsme neznali ani čárku. Přiznám se, že jsme během cesty na ládu doráželi otázkami typu "a hele, co třeba...", to by tam mohlo být, ne?" Odpovědí bylo buď kamenné mlčení nebo nic neříkající úsměv.

K vlastní soutěži asi tolik. Půl hodiny před vypuknutím celé akce jsme všichni tři dostali střevní potíže a střídavě jsme bledli a zelenali. Byl na nás skutečně pěkný pohled. Už jsem zcela jasně viděla, jak s nula body, za posměchu ostatních, s ostudou odcházíme. Víte, on to není zrovna dobrý pocit, mít za soupeře V. Srponě a jemu podobné. Ze soutěže jsme sice vypadli po prvním kole, ale nikoliv bez bodu a poslední jsme také nebyli. Tak to snad nebyla taková tragedie..

Již v pátek odpoledne mě zaujal poměrně velký výběr různých sci-ri materiálů, včetně plakátů. Člen naší výpravy, Radek, nás jako obvykle ani tentokrát nezklamal a zakoupil si dalšího "svalovce" do své sbírky.

A ještě jedna věc mě zaujela. Výzdoba před vstupem do Sigmy. Když jsme k ní přicházeli, měla jsem dojem, že jsme se ocitli na nějakém americkém conu. Snobsky jsme se před ní vyfotili. Také ubytování /až na tu vzdálenost/ bylo vynikající. Bydleli jsme na koleji. Jak rozdílné názory ale mohou být i na tuto věc. Zatímco já a Milan jsme se rozplývali nad vybavením pokoje, nad ledničkou, skřínkami apod., Radek rezolutně prohlásil: "Teďa nic moc". Nakonec se nám ho podařilo přesvědčit o opaku. Protože jsme skoro celou páteční noc "prokecali" nevstávalo se nám v sobotu ráno nejlépe, a tak jsme stíhali až přednášku J. Veise. Byla vynikající.

V sobotním programu na mě nejvíce zapůsobilo předávání cen a vyhlášení výsledků soutěže o cenu Karla Čapka. V sále se vytvořila perfektní atmosféra a já jsem si jen představovala, jak asi musí být těm ocenovaným. Těm, kteří v podstatě sami týdny píšou bez nějaké reakce nebo odezvy. Pak povídku pošlou... a ona zaujme. Večerní diskotéka byla pěkná, i když nevím, zda ostatní členové naší výpravy sdíleli moje nadšení k tanci.

Večer, vlastně už v noci, vlastně až k ránu jsme šli zpět na koleje. Ale i ta cesta, na kterou jsme zpočátku nadávali, se nakonec nezdála tak hrozná. Šlo nás víc a taky Honza Hlavička, slavná to osoba letošního PARCONU. Pokud jde o ty slavné osoby, tak u stolu s námi seděl Vlasta Talaš, Ludmila Freiová měla velký zájem o SLAN a Teodor Rotrekl... Ne, radši toho nechám.

Hlavní událostí nedělního dopoledne byla dražba knih. Sice jsem žádnou knížku nezískala a moje účast se omezila na jedno zdvihnutí ruky, ale přesto se mi líbila.

A to už byl konec. Definitivní! Fanové se rozjížděli a člověku mohlo být jen líto, že zase až za rok. Tak zase za rok!

I. Brázdová

Cesta do Prahy proběhla vcelku klidně. Na Hlavním nádraží jsme se setkali s profesorem Dundrem, tím jsme byli kompletní a vyrazili vstříc fantastickým dobrodružstvím a bájnému městu Olomouc. Nevšedním zážitkem byla již cesta vlakem. Nastoupili jsme, uvelebili se v anatomických sedadlech našeho kupé a těšili se na požitek z rychlé jízdy. Jaké však bylo naše zklamání! "Vyfasovali" jsme nějakého ustrašeného strojvůdce a tak se naše jízda vůbec nepodobala jízdě rychlé. Není divu, že mě to vedlo k zvláštním úvahám, když jsem se však potřetí zeptal, zda jsme již na Moravě, či stále ještě v Čechách, zmazily mě pohledy ostatních členů výpravy, zejména prof. Pešky a I. Brázdové, kteří si krátili cestu vlakem tím, že psali povídku. Já s prof. Dundrem jsme se velice bavili, hlavně když hledali vhodná slova. Jednou když hledali výraz co nejmrazivější, jsem se nad nimi slitoval a poradil jim slovo metelice, kupodivu ho zamítli. My dva jsme se zatím věnovali studiu posledních informací na soutěž SP klubů, vypsanou časopisem Zápisník. Konečně cesta skončila. Přšli jsme halou Olomouckého nádraží a před námi se objevila monumentální stavba hotelu SIGMA, který byl jak místem konání PARCONU 89, tak i místem ubytovacím, ne však pro mě s prof. Dundrem a Ivanou. Prof. Peška má zřejmě v Olomouci známé. My jsme byli ubytováni na druhém konci města na vysokoškolské koleji, přesto byly pokoje na vysoké úrovni s ledničkou, záchodem a koupelnou. Odtud jsme chodili do SIGMY polovinu cesty pěšky a další kus cesty tramvají. Po ubytování jsme se dostavili znovu do hotelu a jali se prohlížet zdejší atrakce, projekce filmů mezitím skončila, a tak jsem byl trochu zklamán, náladu mi zlepšil nákup u polského obchodníka. Poté jsem již nic nevnímal, bylo třeba se soustředit na soutěž, vždyť šlo o reprezentaci našeho klubu. V daný čas jsme se já, prof. Dundr a Ivana dostavili na podium ještě s dalšími "reprezentanty". Všechny nás poléval pot při pohledu do sálu. Co se týče samotné soutěže, většina otázek prvního kola nám příliš nesedla. A tak jsme nakonec byli čtvrtí. Posledním bodem pátečního programu bylo modelování 2,5 m vysokého Golema. Protože jsme však byli unavení cestováním a výkonem v soutěži, odebrali jsme se na koleje.

Sobota pro mě začala zděšením, když jsem zjistil, že jsem zaspal přednášku O. Neffa. Dostavil jsem se až na zajímavou přednášku J. Veise, poté jsem se zúčastnil dalších pořadů, např. besedy s redaktory nakladatelství, velice spontánní besedy s Kájou Saudkem, přednášky o najádologii a nakonec také jako jeden z posledních burzy knih, kde jsem zakoupil dva tituly. Večer se konala party s diskotékou a vyhlášením výsledků soutěže O cenu Karla Čapka, rozdělováním mloků za zásluhy, vyhlášením Ludvíka a vyznamenáváním členů PARCORAN klubu. Nejhezčím momentem bylo ocenění V. Talaše za jeho zásluhy o rozvoj čs. fandomu. Samotná diskotéka již nebyla takovou slávou, proto se snad většina shromáždila ve vstupní hale, kde byl větší klid pro vyřizování nejrůznějších záležitostí.

V neděli byla na programu jenom dražba knih, té jsem se však s prof. Dundrem neúčastnil, protože jsme dostali nabídku k odvozu do Prahy luxusním vozem Volha Teodora Rotrekla. Tuto nabídku jsme přijali, rozloučili jsme se s Ivanou a prof. Peškou, kteří pokračovali v putování, rozloučili jsme se samozřejmě také s letošním, podle mého názoru vcelku vydařeným PARCONEM a za nedlouho jsme nechali Olomouc za zády.

R. Vondráček

To páteční dopoledne, v deset hodin, znepokojila celou veřejnost právě objevená kometa; bylo to zrovna uprostřed ostré hádky mezi Frankem a Dee Allisonovými. Dee právě cedila skrz zuby: "Nikdy bych nemyslela, že dokážu někoho tak nenávidět, jako nenávidím tebe."

"Považuji si to za čest," vyštěkl Frank.

Náhle byla rozhlasová hudba přerušena hlášením... chladný, neosobní hlas tomu všemu dodával příchut groteskního ne-skutečna...

"- - - a tak, třebaže astronomové nebeského vetřelce objevili již někdy před hodinou, oznámení bylo opožděno o tu nezbytnou dobu, během které byly rozptýleny všechny pochybnosti o jeho oběžné dráze. Nyní se tedy přímé a neutěšené prohlášení stává nezbytností - - Země je odsouzena - - -"

Frank a Dee na sebe jen němě civěli. Pokoušeli se pocho-pit. "To bude nejspíš nějaká sranda," zhodnotil situaci nakonec Frank.

Ale Dee zakroutila hlavou. "Ne - - - to byl John Kainus ze Zelené vlny. A ten by se nějakého nejapného vtipu neúčastnil.

Frank to samozřejmě věděl, ale zánik světa byl natolik velkým soustem, že je nebylo možné spolknout v několika sekundách. Ještě pořád se dívali jeden na druhého a ve svých hlavách hodnotili zbytek zprávy. Konec nastane v neděli, přesně v 1:42. Do té doby zaznamenaná počasí na celém světě obrovské výkyvy a velkým ohrožením se stanou přílivy. Ty však budou mnohem mírnější, než by se dalo předpokládat, neboť kometa se přibližuje strašlivou rychlostí. Utrpení se alespoň nebude zbytečně protahovat.

"No, aspoň tahle útěcha," řekla Dee.

"Hm, řekni mi - vsadím se, že kostely budou přecpany."

"O tom vůbec nepochybuju," Dee se odmlčela a po chvíli dodala: "Za jak dlouho se ke kostelu můžeme dostat my, Franku?"

V návštěvním kabinetu seděl sám, ve své zamyšlení, prezident Spojených států. Zvedl telefonní sluchátko a ptal se: "A co ten telefon do Kremlu? Proč to tak trvá?"

Telefonista hlásil: "Ministerský předseda měl obsazeno - - - nebral vůbec žádné hovory, ale zdálo se mi, že se zkouší dovolat on k vám. Mám ho přepojit, pane?"

"Podle vašeho uvážení."

Normálně hrubý hlas ruského ministerského předsedy byl podivně tichý a melancholický: "Pane prezidente?"

"Pane ministerský předsedo, pokoušel jsem se k vám dovolat."

"Ano, říkali mi to. Jak... to vypadá u vás? Jak to berou lidé ve Spojených státech?"

"Velmi dobře. Jsou ohromeni, samozřejmě, a jsem si jistý, že mnozí tomu ani nevěří. Ještě to nějakou chvilku trvat bude."

Ruský ministerský předseda se zamyšleně pousmál. "To je právě to, co jim zbývá - - - moc málo času."

"A u vás - - -?"

"My jim nic neřekli. Domníváme se, že je to tak lepší."

Prezident vzdechl. "Strčili jsme to našim ideologům až na poslední chvíli. Co s tím teď oni mohou dělat, že?"

"Policie se přes noc nezmění. Ale ještě můžeme dokázat mnoho."

"Teď vám asi nerozumím."

"Pokusím se vám to objasnit. V pondělí jsme vydali veřejné prohlášení o našem postoji na Stockholmské konferenci minulý měsíc."

"Ta konference pro mě byla dost velkým zklamáním - - - předpokládám, že i pro vás?"

"Ano, naše prohlášení bylo, můžeme říct, jemně ponuré, ale změnil jsem to. Právě to přepisují."

"Rád bych tam seděl s vámi, abych mohl případně upravit i některý z našich požadavků."

"Vaši přítomnost bych vřele uvítal."

"Bohužel, teď už ale není čas."

"Ne, není. Ono se to přepisování možná může zdát dost zbytečné, ale mně to dává dost velké zadostiučinění. Trochu jako příjemný konec politické kariéry."

"A nemohl byste mi zavolat zpátky a přečíst mi to, až to dokončíte?"

"Ano, to udělám. Sbohem, pane prezidentě."

x x x

Frank a Dee Allisonovi kráčeli ulicí ruku v ruce. Dee si-
ce plakala, ale momentálně se jí už slzy po klidném obličej
nekoulely. Oči se jí toužebně leskly. "Tolik toho mohlo být ji-
nak, Franku."

"Ano, miláčku. Ale všechno to je moje vina, kvůli té mé
zatracené povaze."

"Ale já jsem musela mít pokaždě poslední slovo. A přitom
údělem ženy přece je - - -"

Stiskl jí ruku. "Bojíš se, maličká?"

"Ne - - - ne. Když mě držíš za ruku, nebojím se."

Objal ji kolem ramen, přitiskl k sobě a spolu s ostatními
pokračovali ke kostelu.

x x x

Prezident Spojených států si nechal spojit ruského minis-
terského předsedu. Tiché cvaknutí překonalo polovinu světa a
hlas ruského telefonisty zněl srdečně a teple. "Ano, pane pre-
zidentě. Linka ministerského předsedy je vám neustále k dispo-
zici. Spojím vám ho."

Stačilo jediné zazvonění. "Pan prezident! Je od vás hezké,
že mi voláte."

"Po předcházejícím rozhovoru jsem měl možnost o všem pře-
mýšlet, pane ministerský předsedo. A chci být částí té vaší
inspirativní myšlenky. I já přepisuji naše prohlášení a navr-
huji, abychom s tím seznámili veřejnost společně. Domnívám se,
že lidem to pomůže snášet svůj konec s větší důstojností.
Poznání - - - myslím - - - pomůže."

"O tom jsem přesvědčen. Kdy svůj koncept dokončíte?"

"Můžete počkat ještě tak dvě hodiny?"

"Samozřejmě. Až budete připraven, zavolejte mi. Mohli by-
chom snad sestavit intervizní montáž, nebo něco podobného."

"Jistě, to určitě nebude problém."

x x x

Frank a Dee Allisonovi vstoupili do kostela doprovázeni klidem a vnitřní silou. Ticho přerušila Dee: "Ráda bych ještě viděla svoji matku, než - - - než - - -"

Frank přikývl. "Ovšem. A myslím, že by vám dost vyhovovala samota."

"Ale ne - - - já - - -"

"Takovéhle sbohem by člověk měl říkat sám. Jen jdi. Za patnáct minut pro tebe přijdu."

Do Deeiných očí vstoupily slzy. "Jseš takový chápavý. Proč jenom nemáme - - -"

Frank se zašklebil. "Pojďme, anděli. Hlavu vzhůru. a jas do očí."

Ocitli se na ulici, kde je ostatní tiše míjeli, zabráněni do svých záležitostí. Všude vládl klid.

x x x

Konference astronomů a vědců zjistila svůj strašlivý omyl. Minutu před polednem. Na dlouhou chvíli místnost ovládlo omračující ticho. Nikdo z nich nevěřil, že ten neuvěřitelný sled chyb by mohl přejít z člověka na člověka a zasáhnout každého z nich. Strach z toho, co všechno ještě přijde je opustil. V budoucnu to zřejmě označí za největší podvod všech dob. A budou následovat obrovská vyšetřování. Možná naleznou i obětího beránka. Ale svět pravdě stejně neuvěří.

"Také můžeme udělat prohlášení," řekl kdosi.

"To udělejte," odpověděl někdo jiný. "Já se ovšem stehuji na severní pól."

x x x

Prezident Spojených států si nechal spojit ruského ministerského předsedu. Telefon svíral v ruce. Spojení ovšem chvíli trvalo a hlas polovinu světa překonal až po pěti minutách.

"Ministerský předseda je zaneprázdněn. Prosíme vás, informujte prezidenta Spojených států, že ministerský předseda je zaměstnán. Informujte pana prezidenta, že jej mohu spojit s tajemníkem ministerského předsedy. Zeptejte se, zda by přijal tuto satisfakci."

Chladný hlas v prezidentově uchu zamrazil. "Chci mluvit

s tajemníkem ministerského předsedy."

Hlas tajemníka byl opatrný, obezřetný. "Mohu vám nějak pomoci, pane prezidente?"

"Snad byste mohl. Asi tak před necelou hodinou jsem hovořil s ministerským předsedou. Uvažovali jsme o společném prohlášení - - - společném televizním vysílání."

Tajemníkův hlas byl věcný: "Lituji, ale o žádném takovém prohlášení nic nevím. A vůbec o žádných plánech ministerského předsedy."

"Mohl bych s ním mluvit?"

"Je mi líto. Ministerský předseda řídí rozsáhlou evakuaci."

"V tom případě rovněž lituji," pronesl prezident a zavěsil.

x x x

Dee Allisonová seděla a nepřítomně civěla z okna. V ruce svírala zmuchlaný kapesník. "Je takový krutý - - - bezohledný."

Matka na ni hleděla s odevzdáním. "Co mu mám říct, kdyby přišel?"

"Řekni mu, že už ho víckrát nechci vidět!"

x x x

Frank Allison prošel halou budovy, v níž žila paní Greggová, Deeina matka. Zvedl ruku do výše zvonku. Pak ji prudce sevřel v pěst a zastrčil do kapsy. "K čertu se vším," zavrčel. "Když mě bude chtít vidět, ví, kde mě hledat." Otočil se a vykročil ven.

x x x

Prezident Spojených států seděl s pohledem upřeným před sebe. Jakýsi zvuk jej přinutil otočit hlavu. U stolu stál jeho sekretář. "Ano?"

"To nové prohlášení, které jste zrovna dokončil, pane prezidente - není mi dost jasné, jak je hodláte použít - - - co s ním chcete udělat?"

"Roztrhat na kousky," odpověděl mu prezident unaveně, "a hodit do koše. Všechno už je zase normální."

Ivar Jorgensen: Day of the Comet
Imagination Science-Fiction,
říjen 1956

přel. Karel Čermák

Henry Carrant byl velký, zaměstnaný, a neměl rád obtěžování. Měl postavu boxera, duši tygra, a jeho čas měl cenu tisíc dolarů za hodinu. Neznal nikoho, kdo by znamenal víc.

A že se zločin nevyplácí? Pch!

Taktika džungle se vyplácí. To naučilo lidi tomu, čemu říkáme civilizace.

Henry vstoupil do své prostorné kanceláře spěšnými a těžkými kroky velkého muže v bojovném rozpoložení a pověsil klobouk na věšák, podíval se na hodiny na stěně a zaregistroval, že je na nich za deset minut dvanáct. Usadil se do židle za svým stolem a upřel pohled plný očekávání na dveře, kterými přišel. Čekal už asi deset vteřin. Při tom pomyšlení vztekale zašilhal a pak se natáhl a zmáčkl červený knoflík na svém velkém stole.

"Co je s váma?" vyštěkl, když vešla slečna Reedová.

"Jste den ode dne horší. To už na vás jde stáří nebo co?"

Stála vztyčená, vysoká, úhledná a přesná a přes stůl se mu dívala do tváře očima vyjadřujícíma dotek pokory, kterou rodí strach. Carrant zaměstnával jen ty, na které toho příliš mnoho věděl.

"Promínte, pane Carrant, byla jsem -"

"Alibismus vynechte. Buďte rychlejší - nebo uvidíte! Mám rád rychlost. Rychlost - chápete?"

"Ano, pane Carrant."

"Lolordo ještě nevolal?"

"Ne, pane Carrant."

"Touhle dobou se už měl ozvat, kdyby šlo všechno jak má." Znovu se podíval na hodiny, podrážděně zabubnoval na stolní desku.

"Jestli to zvrzal a někdo přijde čmuchar, klidně mu řekněte, ať Lolorda zavře. Ten stejně nebude mluvit, nemůže. Nějaký čas v žaláři ho naučí, aby nebyl hloupý."

"Ano, pane Carrant: Staré přísloví -"

"Kuš, ještě jsem neskončil. Když Michaelson zavolá a řekne, že Firefly proplula, zavolejte Vossovi a okamžitě mu o tom řekněte! A tím myslím okamžitě! Tohle je důležité!"

Chvilku přemítal a odpověděl:

"Ve 12.20 máme to setkání ve městě. Bůhví, jak dlouho to potrvá, ale jestli budou stát o malér, můžou ho mít víc než dost. Kdyby se někdo ptal, nevíte, kde jsem, a nemyslíte, že bych se vrátil dřív než ve čtyři."

"Ale pane Carrant -"

"Slyšela jste, co jsem řekl. Před čtvrtou za mnou nikdo nesmí."

"Jeden člověk už tady je," řekla omluvně a bez dechu. "Říkal, že s ním máte schůzku za dvě minuty 12."

"A vy jste na takovej fór nalítla?" prohlížel si jí s nezastíraným pohrdáním.

"Můžu jen opakovat, co on řekl. Byl si tím velice jistý."

"To je něco jiného," vybafl Carrant.

"Být si jistý v přijímací kanceláři. Má špatnou adresu. Jděte mu říct, ať si lehne přes koleje."

"Říkala jsem, že jste pryč a nevím, kdy se máte vrátit. On se posadil a řekl, že počká, protože budete zpátky deset minut před dvanáctou."

Mimoděk se oba zadívali na hodiny. Carrant ohnul paži a podíval se na své hodinky, aby ověřil přesnost hodin na stěně.

"Tomu by vědecké mozky řekly předvídavost. Já tomu řek-

nu hádat a mít kliku. Minuta seshle nebo tam by z něj udělala lháře." Udělal propouštěcí gesto. "Vystřkejte ho ven - nebo mám uložit klukům, aby to udělali za vás?"

"To nebude nutné. Je starý a slepý."

"Je mi fuk, jestli je bez rukou a bez nohou - to je jeho smůla. Dejte mu kopačky." Poslušně odešla. O pár okamžiků později byla zpátky s mučednickým výrazem člověka, který je nucen snášet jeho hněv.

"Je mi moc líto, pane Carrant, ale on trvá na tom, že má s vámi schůzku dvě minuty před dvanáctou. Musí s vámi mluvit ve velmi důležité osobní záležitosti."

Carrant se úkosem podíval na stěnu. Na hodinách bylo za čtyři minuty dvanáct. Promluvil s posměšným důrazem.

"Neznám žádného slepého člověka a nezapomínám na schůzky. Shodte ho ze schodů." Stála tam s rozšířenýma očima a zaváhala.

"Ráda bych věděla, jestli -"

"Ven s tím!"

"Jestli ho neposlal někdo, komu je milejší, aby vás později nemohl identifikovat."

Promýšlel si to a řekl: "To by mohlo být. Čas od času použijete svůj mozek. Jak se jmenuje?"

"To nechce říct."

"Ani sdělit, proč přišel?"

"Ne."

"Hm! Dám mu dvě minuty. Jestli žebře pro nějaký dobročinný spolek, tak proletí oknem. Řekněte mu, že čas je vzácný, a pusťte ho dál."

Odešla, přivedla zpátky návštěvníka a usadila ho do židle. Dveře se za ní tiše zavřely. Hodiny ukazovaly tři minuty před celou.

Currant se zaklonil a prohlížel si hosta. Shledal, že je vysoký, vyzáblý a bělovlasý. Starý muž byl oblečen do jednotvárně černých šatů; temná, pochmurná, opuštěná čern, která podtrhovala jas modrých nevidoucích očí, vyhlížejších z bezbarvé tváře.

Ty zvláštní oči byly jeho nejvýraznější rys. Měly tu nejpodivnější schopnost vším proniknout, jako by se mohly jaksi podívat do hloubi věcí, které z vnějšku vidět nemohly. A dívaly se lítostivě - lítostivě nad tím, co viděly.

Currant poprvé v životě pocítil slabý osten neklidu a řekl: "Co pro vás můžu udělat?"

"Nic," odpověděl ten druhý, "vůbec nic."

Hluboký hlas s rejstříky jako varhany nebyl vyladěn na víc než pouhý šepot, a jak zazněl, místnost naplnil podivný chlad. Seděl tu nehnutě a díval se na něco, co tak asi slepec může vidět. Chladu přibývalo a byl stále kousavější. Currant se nedobrovolně otrásl. Zašilhal a ovládl se.

"Neplýtvejte mým časem," poradil mu Currant. "Řekněte, v jaké záležitosti tu jste, nebo vypadněte."

"Lidé neplýtávají časem. Čas plýtvá lidmi."

"Co tím k čertu chcete říct? Co jste zač?"

"Vidíte, kdo jsem. Každý člověk je sám sobě zářícím sluncem, dokud ho nezastíní jeho temný souputník."

"Nejste zvlášť vtipný," řekl Currant a ztuhl.

"Vtipný nejsem nikdy."

Tygrí svit zaplanul Currantovi v očích, jak se vztyčil a namířil štíhlým, pevným prstem ke knoflíku na svém stole.

"Dost těch komedií! Co tady chcete?"

Vztáhnuvši náhle paži bez délky a bez dimenzí, Smrt zasmušile zašeptala - "Vás!"

A vzala si ho. Přesně v jedenáct padesát osm.
přel. Jiří Markus

Co vy na to, pane Grygar

Je středa, 7. června, 15:00 hodin a netrpělivý dav vítá potleskem příchozího. Dr. Jiří Grygar začíná povídat o ukazech, na které se lidé v poslední době nejvíc ptají.

- Co je pravdy na tom, že naše Země se nedávno měla srazit s asteroidem?

Předně je třeba těleso správně nazvat - byla to planetka; jedna z mnoha, které se nacházejí v prostoru mezi Marsem a Jupiterem. Jde vlastně o protoplanety, které se z nějakého důvodu nestačily včas spojit ve velkou planetu. Stejně jako všechny ostatní obíhá tato planetka /označená vědci prozatím 1989 FC/ kolem Slunce, takže je určitá pravděpodobnost, že se na své cestě může setkat se Zemí. Tentokrát se míjel ve vzdálenosti přibližně 700 000 km, což je o něco méně než dvojnásobek vzdálenosti Země - Měsíc. Na správnou míru je třeba uvést i "novinový udaj" o rychlosti planetky. Nepohybovala se rychlostí 14 000 km/s ale 14 km/s. Její průměr lze jen obtížně odhadnout podle jasnosti přibližně na 0,5 km.

Pokud by skutečně mělo ke srážce dojít, pak by následky byly pro Zemi a především pro život na ní katastrofální, neboť uvolněná energie by byla značná. Pravděpodobné však je, že před mnoha lety už k takovému srážkám došlo. Ze by důvod, proč vymřeli dinosauři před 65 miliony let?

Kuriozní je, že planetka byla díky špatným pozorovacím podmínkám objevena na konci března až 6 dnů poté, co prolétla nejbližší Zemí. V případě srážky bychom tedy nevěděli předem vůbec nic. Pravděpodobnost však v tomto případě byla velice mizivá a navíc dnešní člověk by pryč stejně neměl v ruce prostředky jak změnit směr pohybu planetky.

- Nakolik může být nebezpečná ozonová díra?

Ve vyšších vrstvách atmosféry /kolem 30 - 50 km/ jsou rozptýleny molekuly ozonu. Kdybychom je všechny stlačili na hustotu stejnou jako má vzduch a vytvořili z nich souvislou vrstvičku těsně nad povrchem Země, bude silná kolem 3 mm. Vznik ozonové díry znamená její zeslabení /prozatím nejvýše na 50 %/. I tak však ještě nepropouští nadbytečné množství UV záření /což by znamenalo ohrožení života/. V loňském roce zeslabení činilo jen 15% a trvalo přibližně pouhých 20 dnů. Hlavním nebezpečím jsou nejspíš freony, používané jako hnací plyny ve sprejích, v chlazení, či při výrobě polymerů.

Zajímavé je, že ozonová díra se projevuje především v jarních měsících a to nad jižním pólem. Jak známo, v období zimy na jižní polokouli je Země v odsluní /aféliu/; proto je tady zima taky tužší než na polokouli severní. V období přechodu zima - jaro dosahuje teplota atmosféry nad jižním pólem velmi nízkých teplot /kolem -70°C/, které jsou potřebné pro rozklad ozonu. Proto se tedy ozonová díra objevuje především zde. Dá se říct, že její nebezpečí je zveličováno, neboť se může vytvářet jedině nad zmíněným jižním pólem, kde i v případě většího zeslabení nemůže UV záření napáchat

příliš velkou škodu. Přitom jiné, daleko větší nebezpečí, jakým je skleníkový efekt, způsobený velikou produkcí CO_2 , je záměrně opomíjeno.

Malá glosa: objevil se i takovýto názor: co když ozónová díra existuje už dávno, ale my jsme ji objevili až teď, když máme přístroje, které ji dovedou zaznamenat? Pak by jakékoliv obavy nebyly na místě.

- Jak je možné ztratit kontrolu nad družicí, jako k tomu došlo u sond Phobos 1 a Phobos 2?

Proč došlo ke ztrátě spojení s Phobosem 2 není prozatím známo; u Phobosu 1 došlo k vysílání chybné informace v programu, který zpracovával člověk. Běžně je tento program ještě kontrolován počítačem, jenomže ten byl zrovna mimo provoz a se záložním nikdo nepočítal, takže ho vůbec neměli. Družice nemá žádné další jištění ani samonavádění, tudíž je již naprosto ztracená. Podobně i družice řady Věněra byly riskantně vyslány bez jakéhokoliv jištění, zde však došlo jen k menším nepřesnostem. Sovětští vědci v těchto ohledech velice riskují. Vždyť teď také probíhá v SSSR diskuse na téma "Kosmonautika - ano či ne - a jaký přináší užitek?"

Pro srovnání - americká sonda Voyager, která byla vypuštěna k Jupiteru v roce 1977, pokračovala k Saturnu a Uranu a letí dodnes, přičemž její dráha byla na dálku přeprogramována, má až trojnásobné jištění. Při ztrátě spojení se Zemí se dokáže sama podle polohy Slunce a hvězd navést nazpět.

- Nakolik je reálný program "Hvězdných válek"?

Vzhledem k obrovským nákladům, problémům se zdrojem energie, možnostem vyzkoušet funkci až při použití a především vzhledem k obrovskému množství kosmického smetí, které se zvyšuje s každou další srážkou úlomků, se zdá být program značně daleko od reality. Např. udržení čistého a hladkého zrcadla v kosmickém prostoru se zdá být velkým problémem.

Situaci navíc komplikují neshody a žárlivost mezi americkým námořnictvem a letectvem. Usměvným příkladem je nedávný pokus zaměřit raketoplán laserovým paprskem, který se nepodařil díky tomu, že letci počítali v obyčejných mílích, zatímco námořníci v mílích námořních.

Je 18:15 a dr. Grygar odchází z besedy, která se nám všem moc líbila.

MIDU

+++ REDAKCE DĚKUJE +++

Redakce našeho fanzinu děkuje Sheryl Birkheadové z Gaitersburgu v USA za ilustrace, které laskavě zaslala na adresu šéfredaktora našeho fanzinu. Pozornost, kterou vzbudil SLAN i daleko za oceánem, nás velmi potěšila. Věříme, že i naši čtenáři rádi přivítají možnost seznámit se, byť v důsledku používané tiskové techniky jen s jednoduchými ilustracemi známé americké fandomové malířky a ilustrátorky.

SF Festival

Video ano či ne?! Otázka, která bývá často diskutována na řadě fandomových setkání. V dobách minulých byly video projekce vždy neodmyslitelně provázeny bojem o místo ve frontě dlouho před začátkem a k prasknutí narvanými sály. Vzpomeňte Pardubice 86 či ADY v zimě 86/87!

Na sklonku 80. let se video rozšířilo ve větším počtu i mezi majetnějšími členy našeho fandumu, a tak již k oněm davovým scénám v takové míře nedochází. Zájem o SF film však rozhodně neupadá. I já jsem občas při přípravě pořadu UFOUNI ve Slaném na pochybách, zda video ano, či ne. Mladý lidu tvrdí, že X % diváků přichází právě jen kvůli videu. Já si osobně myslím, že o ty, kteří přicházejí jen kvůli zářící obrazovce, nám zase tak moc nejde. Ale proč musíme kvůli nějakému Schwerzeneggerovi, přetrpět celý předcházející zhruba pětihodinový program? Mimo jiné to však svědčí o tom, že video a SF film není pro naše fanoušky stále běžně dostupnou záležitostí. A proto jsme se rozhodli uspořádat pořad, který by tento druh příznivců SF hezkebytku uspokojil. A pokusili jsme se jej zorganizovat tak, abychom předešli těm v úvodu vzpomínaným nehezským tlačenicím a mačkanicím v sálech.

V sobotu 10. června po celý den /od 8.30 do 18.00/ paralelně ve 3 sálech měli návštěvníci SF Festivalu možnost shlédnout některé z 12 promítaných filmů. Příznám se, že zájem veřejnosti, byť nejsme žádní troškaři, přeci jen trochu zaskočil. Očekávali jsme tak okolo 100 - 120 diváků. Skutečnost byla taková, že dopoledne se sešlo celkem 170 účastníků, odpoledne asi 130.

Mezi diváky byl největší zájem o filmy: Conan Barbar, Vetřelci, Moucha a Predátor. V diváckém hlasování /možnost výběru ze 6 filmů/ zvítězil nepřekonatelný Terminátor, těsně před Tajemnou září nad Pacifikem.

Vešle nezanedbatelného ekonomického přínosu nás potěšila téměř absolutní spokojenost všech zúčastněných. Rádi bychom tedy tento pořad příští roč zopakovali. Již teď uvažujeme o tom, že bychom klasický žánr SF rozšířili vedle fantasy i o filmy z oblasti hororu.

L. Peška

+++ REDAKCE SE OMLOUVA +++

Redakce našeho fanzinu se omlouvá Ivaně Brázdové, autorce článku "UFOUNI VE SLANÉM" (SLAN 2/89), za chyby, ke kterým došlo při prepisu jejího textu. Pokud tím u nezasvěceného čtenáře vznikly určité pochybnosti stran přičetnosti autorky, prohlašuje naše redakce se vši vážností, že tomu tak není!

POZN. Tato omluva je uveřejňována na přímou žádost autorky.

P.S. Ivana Brázdová je studentkou práv.

SF

film

RUNNING MAN

Země vzniku: USA

Režie: Poul Michael Glaser

Produkce: Tim Zinnerman, George Binder

Podle stejnojmenné novely Richarda Bachmana

Hudba: Harold Faltermeyer

Hrají: Arnold Schwarzenegger, Maria Conchita Alonso, Yaphet Kotto, Jesse Ventura, Jim Brown

Píše se rok 2017. Pomalu jsou vyčerpány zdroje potravin a paliv. Lidé žijí ve městech, kde vládne policie železnou rukou. Veškerá kultura a tisk je podrobena přísné cenzuře. Totéž platí i pro televizi. Nejoblíbenějším pořadem v historii USA se staly surové zápasy moderních gladiátorů, nazvané "Běžící muž". Pouze v podzemí přežívá hrstka lidí bojujících za svobodu.

Policista Ben Richards /Arnold Schwarzenegger/ neuposlechne rozkaz střílet do nevinných lidí, je uvězněn a pracuje ve slévárně železa. Domluví se s přáteli a zorganizují hromadný útěk z vězení. Ve městě se zbaví vězeňských bojů, které by je mohly prozradit. Poté Richards odchází do bytu svého přítele. Zde však už měsíc bydlí dívka Amber Mendosová. Richards s její pomocí chce odcestovat. Amber však na něj sama upozorní policii u jedné z kontrol. Pak se dívá, jak se Richards marně snaží uniknout policejním vozům. Doma se dívá na televizi, kde ukazují, kolik lidí Richards při honičce zabil. Nevěří svým očím. Vždyť sama viděla, jak byl zatčen. Mezitím je Richards vydán pořadateli soutěže Running man /Běžící muž/, který obdivuje jeho sílu. Podrobí ho několika malým chirurgickým zákrokům a uvrhne ho do cely, kde čeká na svůj čas. Druhý večer začíná soutěž. Přijde 62 000 diváků, ostatní soutěž sledují doma nebo na velkých telestěnách ve městě. Amber však nedá spát včerejší šot, a proto se tajně vkrade do kartotéky videozáznamů. Mezitím je Richards představen obecnstvu jako podlý vrah a se svými dvěma přáteli je v raketových saních vystřelen tunelem na trať života a smrti. Také Amber byla dopadena a potká ji stejný osud. Za doprovodu motocyklů se vydá trojice mužů poklusem k prvnímu nepříteli - je jím ledový muž Zakzero se svou hokejkou. Po nerovném boji Richardse napadne, jak ledního muže zneškodnit. Vzápětí padá ledový muž uškrcen drátem na ledovou plochu. Diváci strnou, ale nevadí, ujišťuje je pořadatel, protože nyní je čeká "Démon", muž s motorovou pilou. Než ho zpozorují, jeden z kamarádů je smrtelně zraněn. Nastává další zápas, ze kterého ovšem znovu vychází vítězně Richards. Běží dál troskami města neustále sledován diváky. A právě v tuto chvíli se setkávají s Amber. Čeká je však další nepřítel, Tentokrát je to "Dynamo", muž pohitý kru-

nýřem elektrických obvodů, který vysílá na své protivníky spršky výbojů. Zrovna, když se skrytý kamarád s Amber pokouší odhalit kód, jsou přistiženi a kamarád se kácí mrtv k zemi, zabíjí elektrickými výboji. Amber se snaží utéci. Situaci zachraňuje Richards, který upoutá pozornost elektrického muže a je jím pronásledován v jeho obrněném voze. Když je nejhůře, vyběhne na hromadu sutin, vůz Dynamo se převrátí a jeho řidič zůstane uvězněn pod ním. Dvojice pokračuje dál. Tentokrát je nasezen muž s plamenometem. Skryjí se v rozbité hale, kde Amber uvidí jejich spálené předchůdce. Tu se ohlédne, ze ní stojí muž s plamenometem a hlaveň r. upřenou na ni. V nejhorším však znovu zasáhne Richards. Chtějí pokračovat dál, ale jsou zavřeni obrovskými mřížemi. Ze zajetí jim pomůžou lidé z podzemí. Diváci začínají sázet na Richardse. Proto se rozhodne pro úskok. Nechá nasimulovat počítačem Richardsovu a Amberinu smrt. Dvojice i osvoboditelé se dívají užasle na obrazovku, ale poté se rozhodnou jednat. Napojí se na vysílání televize, poví divákům pravdu. Mezitím obsadí skupina lidí z podzemí vedená Richardsem vasilací centrum. Amber napadne Dynamo, který se mezitím vrátil, ale po krátkém zápase je sám zabit svými výboji. Když je dílo dokonáno, posadí Richards pořadatele do raketových saní a vrhne ho tunelem proti stěně. Diváci aplaudují a na všech obrazovkách se Richards setkává s Amber a spolu odcházejí. Jedná se o akční film plný zvratů. Ten, kdo má rád SF filmy a A. Schwarzeneggera, si určitě přijde na své.

Radek Vondráček

hvězdy a hvězdičky

Název filmu	Peška	Skála	Kotlík	Čermák	Pleskač	průměr
Vetřelec	++++	++++	++++	++++	++++	4,8
Zlatý nepřítel	+++	++++	N	+++	++++	3,4
Legenda	+++	++	N	+++	++++	3,3
Zlaté dítě	+++	++	+++	++++	++	2,8
Meč Max III.	++	++	N	+++	+++	2,5

ČESKOSLOVENSKÝ FANZIN?

/Doporučená literatura: Fanzin RUR, březen 89/str. 1 - 5/

Více než po půl roce si Vláda Veverka vzpomněl na 3. seminář o fanzinech a rozhodl se mírně oživit otázky týkající se fanzinů. Hned v úvodní části se však tvrze: "...jestliže se o poradě na stránkách Interkomu i jinde objevila informací jen hrstka, o semináři a jeho obsahu už ani slovo", dopouští značné nepřesnosti. STAN 4/88 věnoval 3. SoF 4 strany /články Seminář o fanzinech, Anketa o fanzinech/, reportáž z pera Carly B. přinesl i RUR 7 /!!!!/. Proč Interkom informoval své čtenáře pouze o závěrech /některých/ z porady SF klubů, nikoliv již ze semináře, by bylo zřejmě nutné zeptat se přímo jeho šéfredaktora. Domnívám se však, že se tak stalo proto, že se nenašel nikdo, kdo by je pro Interkom sepsal. Ale to je drobnost, podstatnější je to, co Vláda Veverka píše dále.

Pokouší se o definici tzv. domácích kategorií fanzinů, i když možná trochu nepřesně a v jednom případě /perzine/ zcela nešťastně. Pro srovnání připomenu ve světě zažitá označení jednotlivých druhů fanzinů a pokusím se najít jejich typické představitele u nás.

- newszine - uveřejňuje zprávy, novinky, informace
/Interkom/
- clubzine - zaměřen zejména na vlastní klubové dění
/Informátor Olomouc/
- perzine - fanzin vydávaný jednou osobou
/Kilgore Trout/
- crudzine - úplně ptákoviny
/Tutankamon, Andromeda News/
- genzine - široký záběr problematiky fandomu i SF
/AF 167, RUR, STAN/
- profzine - "zprofesionalizovaný" fanzin, lepší tisk,
grafická úprava, odpovídající cena
/Ikárie, Focus/

Zcela však v této přehledce chybí nejtypičtější kategorie mezi čs. fanziny, kterou bych označil pracovním jako

l i t z i n e - tedy fanzin zaměřený především na otiskování povídek domácích i zahraničních autorů. Sféra, Poutník, Villoidus, Laser aj./

Důvod je každému jasný - dlouhodobý nedostatek této literatury a absence oficiálního časopisu si takovýto fanzin u nás přímo vynucuje. Pochopitelně, že takové fanziny jsou pak mezi fandomem i jinde mnohem žádanější. Snaží se uspokojovat poptávku neustálým zvyšováním nákladu, což vede k rostoucí ekonomické náročnosti a odtud je již jen krok k tzv. edičním titulům. Je totiž jednodušší i pro vydavatele vydat najednou např. 1000 ks malootsetové publikace, než 300 ks cyklostylovaného fanzinu. A tak je možno pozorovat úpadek a postupný zánik některých dobrých fanzinů /Bene Gesserit, Villoidus, Laser/.

Nijak tuto praxi neodsužu, ale na rozdíl od Vlady Veverky bych v tom neviděl žádné velké ohrožení existence "pravých" fanzinů. Já osobně, opět na rozdíl od Vlady Veverky, přednostně čtu právě ty fanziny, které obsahují nejružnější zprávy, reportáže, recenze, drby apod. Prostě to, co v malé edici Laseru jen těžko najdete.

Nemyslím si ani, že by nějak klesala směnná hodnota fanzinů. Neboť /příklad/: Každý si dnes může koupit SF překladů, co hrdlo ráčí, ale STAN za libovolnou částku ani jeden!!! Tady někde asi Vládovi Veverkovi uniká to nejpodstatnější. Ohlédneme

od důvodů, proč se u nás náhle rozšířil počet tzv. edičních titulů /kšeftaření x povznesení duchovních obzorů fandomu/, a zeptejme se, proč vlastně vůbec fanziny /ty právě/ vycházejí?

Podle mne je jednou z hlavních funkcí fanzinu možnost sociální komunikace, a k té někdo potřebu cítí, jiný ne. Ti druzí chtějí mít co nejvíce "laserů, Poutníků či LZR", těm prvním stačí třeba Světelné roky s nákladem 15 výtisků. Nejsilněji se ony sociální kontakty projevují v Interkomu. Někdy mám dokonce pocit, že až přespříliš. Že se zde na zbytečně velké ploše rozvíjí debata, která zajímá jen pár zúčastněných a ostatních 150 čtenářů jen tiše přihlíží. Ale to je věc redakce. Je na ní, do jaké míry chce svůj fanzin utvářet, do jaké míry se nechá ovlivnit samotnými čtenáři.

V zahraničních fánzinech, zejména amerických, je tato komunikace velmi rozšířena. Existují fanziny, které jsou v podstatě složeny pouze z dopisů čtenářů a vlastně se tak vytváří další podskupina ve fandomu, tzv. fanzine fandom. Pravda je, že někdy si tyto LoC /Letters of Comments/ editor přímo vynucuje /"Buď pošli peníze nebo dopis s komentářem předešlého čísla."/, což nevím, jak by u nás dopadlo. Reagovat na zaslany fanzin u nás není prostě zvykem.

Vraťme se však ke směnné hodnotě fanzinů a nechme se poučit desetiletými odzkoušenou zahraniční praxí. Řada fanzinů je označována jako t r a d e , což znamená, že jsou směňovány za obdobné tiskoviny jiných SF klubů či fanů.

Nevidím tedy budoucnost čs. fanzinů, i těch nejmenších, ani zdaleka tak černě, jako Vláda Veverka ve svém výše zmíněném článku. Nechme každému jeho místo na slunci.

L. Peška

SALMAN RUSHDIE

RECENZE

PAULA

GRAYE

THE SATANIC VERSES

/SATANSKÉ VERŠE/

Člověka potěší, když občas zjistí, že ještě existuje někdo, kdo se snaží psát dobrou literaturu. Zde máme dlouhý náročný román od vysoce ceněného autora, který vyvolal doslova zuřivost mezinárodní veřejnosti. Noviny přinášely palcové titulky. Veřejné mínění se ozyvalo, i když ne vždy pálo chválu. Kniha byla v mnoha zemích, kde převažují muslimové, dána do klatby. Když vyšla na Západě, byla přivítána ojedinělými

veřejnými protesty a telefonickými výhrůžkami.

Je však zřejmé, že jen málo z těch, kteří byli Satanskými verši polouřeni, je vůbec vidělo, natož četlo. Nervozita a bázlivost vládních úředníků, majících obavy z násilných nepokojů, byla polnícena obviněním: román rouhavě zobrazuje proroka Mohameda, což je hrozná urážka islámu. V románě samozřejmě nic takového není, ale ti, kdo to tam chtějí najít, si to najdou.

Jestliže díky poprasku kolem Satanských veršů, doprovázenému bezplatnou reklamou, vzrůstá jejich čtenářská obec, tím lépe. Kniha je nejen kouzelnou pohádkou Tisíce a jedné noci, ale i hlubokou uvažou o historii, o střetu kultur a jednotlivců a o víře, kterou v sobě lidé chovají pro utěchu a spasení. Salman Rushdie / 41 let /, který se narodil v Bombaji a byl vychován v Cambridge, vyvrací Kiplingovu zavedenou myšlenku, že Východ a Západ se nikdy nesetkají. Nepochybně se setkaly jeho fantazie a zážitcích, které jsou jednou komické, jednou bolestné a jindy zas vybušné.

Román také začíná "velkým třeskem". Sikhští teroristé vyhodí do vzduchu /ve výšce 29 002 stopy nad Lamanšským průlivem/ letadlo - let AI-420 z Bombaje do Londýna. Dva cestující se řítí k zemi. Jedním z nich je Gíbreel Farishta, nejpopulárnější indická filmová hvězda, který inkognito prchá před svou slávou, když předtím prodělal dobu nebezpečnou nemoc, při níž odhalil, že neexistuje žádný Bůh. Druhým je Saladin Chamcha, úspěšný spíkr britské televize a melancholické návštěvě Bombaje a míst svého dětství se vrací do své "adoptivní" země. Oba zázračně a absurdně předpovědí. A pak se začínou dít velmi podivné věci.

Saladinovi vyraší na čele rohy a narostou mu kopyta. Tyto změny vyslouží jemu, britskému poddanému, kruté zacházení policie a přistěhovaleckých úřadů. Gíbreelovi se objevuje kolem hlavy svatozář a musí se vyrovnat s bohabojnou uctou Angličanů, kteří jsou pro něho nepřáteli cizinci. Svatozář v něm vyvolává dřívější chorobné stavy, které jsou v protikladu k jeho nově objevenému ateismu. Má živé sny, v nichž je obsazen do role archanděla Gabriela, ale nemá scénář. Přitom ho řada prosebníků žádá, aby pronesl slovo boží.

Jedním z nich je obchodník Mahound, který Rushdimu, pokud se týče muslimských fundamentalistů, pěkně zavařil. Předmětem Gíbreelových a Mahoundových rozhovorů je jedna epizoda ze života Mohameda /samozřejmě zkreslená a převyprávěná/: Prorok je zprvu ochoten zahrnout do koránu doznání tří ženských božstev, ale později tyto verše odvrhne jako satanské vnuknutí. Jestliže Mohamed sám byl ochoten připustit, že byl oklamán, je těžké pochopit, proč neskutečná verze této dávno minulé události vyvolává v naší současnosti takový povyk.

Je nutno také uvést, že autor se nikomu nevysmívá, ani nepřechce nikomu ublížit. Román je prodchnut ohromujícím pocitem úžasu a radosti nad různorodostí Aláhových dětí. Rushdie zjevně četl autory jako je García Márquez, Joyce, Thomas Pynchon. Sdílí s nimi touhu shrnout všechno, co viděl, co ví a zná, a skloubit to do uměleckých obrazů. Ve svém čtvrtém románě to právě předvedl.

/ přeložila Marcela Reslová /

NEBULA

88

- Román : Lois McMaster Bujold - FALLING FREE
/Volný pád/
nominace: L.Shiner - DESERTED CITIES OF THE HEART
G.Turner - DROWNING TOWERS
G.Benford - GREAT SKY RIVER
W.Gibson - MONA LISA OVERDRIVE
O.S.Card - RED PROPHET
G.Wolfe - THE URTH OF THE NEW SUN
- Novela : Connie Willis - THE LAST OF THE WINNEBAGOS
/Poslední z Winnebagos/
nominace: B.Denton - THE CALVIN GOOLIDGE
HOME FOR DEAD COMEDIANS
J.Yolen - THE DEVIL'S ARITHMETIC
N.Spinrad - JOURNALS OF THE PLAGUE YEARS
L.Shepard - THE SCALEHUNTER'S BEAUTIFUL DAUGHTER
W.J.Williams - SURFACING
- Povídka : George Alec Effinger - SCHRÖDINGER'S KITTEN
/Schrödingerovo kotě/
nominace: H.Waldrop - DO YA? DO YA WANNA DANCE
N.Barrett - "GINNY SWEETHIPS" FLYING CIRCUS
J.Moffet - THE HOB
M.Resnick - KIRINYAGA
S.Gould - PEACHES FOR MAD MOLLY
I.MacDonald - UNFINISHED PORTRAIT OF THE KING OF PAIN BY VAN GOGH
- Krátká povídka : James Morrow - BIBLE STORIES FOR ADULTS,
No. 17 : THE DELUGE
/Biblické příběhy pro dospělé, 8.17: Potopa/
nominace: S.Popkes - THE COLOR WINTER
P.Murphy - DEAD MEN ON TV
J.McDevitt - THE FORT MOXIE BRANCH
J.Kessel - MRS. SHUMMEL EATS A WINNER
T.M.Disch - VOICES OF THE KILL

FANZINY

L É T O 89

ANVIL 49: /vydává Charlotte Proctor, Birmingham, USA/ -

Po téměř roční pauze se opět v mé poštovní schránce objevilo další číslo tohoto známého fanzinu. Stručně z obsahu: Charlotte se vrací k průběhu pravidelného birminghamského conu CONTINUITY, který se konal letos v únoru. Největší hvězdou zde byl Leonard Nimoy, populární zejména díky postavě Mr. Spocka v seriálu STAR TREK. Přišlo se na něj podívat na 3000 diváků! /Napadlo mne, což takhle pozvat na některý con Josefa Dvořáka /viz seriál Návštěvníci/?/. Zajímavým článkem "NAMES NAMES" přispěl Buck Coulson. Pátrá v něm po shodných jménech autorů ve spisovatelské branži. On sám vystopoval dva své jmenovce, Roberty Coulsony, a navíc ještě jednu literární postavu, detektiva Rexe Coulsona. Potěšil i článek Evy Heuserové "Americké prázdniny". Úvahou k Novému roku přispěl přední britský spisovatel Bob Shaw. Velice zajímavá byla tentokrát i fanzinová rubrika z pera Roye G. Birense. Pochvalně se zmiňuje zejména o americkém fanzinu OtherRealms a australském Trapdoor. Z tradičně obsáhlé rubriky "Dopisy čtenářů" potěšila chvála Evina článku o Parconu 88 v předešlém čísle Anvilu od Lloyda Penneye z Toronta. Skoro se nechce věřit, že by tohle mělo být poslední číslo ANVIIU. Ovšem, jak je uvedeno v úvodníku tohoto čísla, Charlotte Proctor zvolna přesunuje těžiště svých zájmů mimo oblast fandomu. Zvýšilo se i její pracovní vytížení a tak je možné, že toto číslo ANVIIU bylo jejím posledním edičním počinem. Trochu smutně končí její úvodník: "... Jelikož nebudu dále pravidelně vydávat tento fanzin a nemohu vám tak poskytovat výměnu za vaše "trades", prosím, škrtněte mne z vašich adresářů. Charlotte vypouští páru."

SGIODION 1 /Dave Langford, Reading, Anglie/ - Od Dava jsem spíše očekával jeho světonázorový ANSIBLE. Úvodník jeho nového fanzinu SGIODION vše vysvětluje: "Ansible zemřel v pokoji někde v mé válečné torně na následky WORLDCONU 1987. Byly to slavné roky..." Ve svém novém fanzinu se Dave Langford i téměř po dvou letech stále ještě vrací k WORLDCONU v Brightonu. Z některých vyprávění a vzpomínek lze částečně vydedukovat, co zapříčinilo zastavení vydávání tak slavného fanzinu. John Brosman píše: "Byl jsem jeden z mála těch, kteří mohli s jasnou hlavou sledovat vše, co se přihodilo na OMNIA-SFWA party mezi tebou /rozuměj D.L. - pozn. překl./ a Fredem Harrisem. Ano, byl jsem to já, kdo posbíral střepy sklenice, již

jsi mrštil po Harrisovi, ale která nedopatřením zasáhla stůl, za kterým jsem seděl. Ano, každý okamžik této historické události je nesmazatelně vryt do mé paměti! Bill Gibson komentoval tento incident slovy: "Ten Langford je pěkný prudeš." /v originále užito nepublikovatelného výrazu "fucking ace man" - pozn. překl./.

Mezi zajímavostí patří jistě i informace o aukci 1000 exponátů ze sbírek Forresta Ackermana. /Ackermanovy sbírky obsahují v současné době asi 300 000 uměleckých děl i SF kuriozit/ Vydražovány byly např. obrazy od Frazetty, Lundgrena, Rowena, Hildebrandta a Valleja. K nejzajímavějším draženým kusům patřil pár uší Mr. Spocka /prodány za 425 dolarů/ a kožešina KING KONGA vydražená za 1 400 dolarů.

A ještě jedna zajímavost z panelové diskuse s bratry Strugackými: -

- Budou v dohledné době William Gibson, Bruce Sterling a další přeloženy do ruštiny?

Odpověď: "Kyberpunk ještě nedorazil ani na dohled našich zad."

TEXAS SF INQUIRER 22 /Scott M. Merritt, FACT, Austin, USA/-
Poslední číslo jednoho z nejlepších amerických fanzinů /HUGO 88/ přináší výsledky Nebula Awards 88, které byly vyhlášeny 22. dubna 1989 v Penta hotelu v New Yorku. /Přehled vítězů a nominací uveřejňujeme na str. 23./ Celá jedna strana fanzinu /AH/ je věnována podrobnému popisu propozic nové ceny amerického fandumu, tzv. TUCKER AWARD. Cena je určena pro SF osobnosti účastnící se amerických conů. Má tři kategorie: SF profesionál, SF umělec, SF fan. Dostí místa je rovněž věnováno reportážím z conů /SMOF Con V ve Phoenixu, Norwescon XI v Tacomě; hostem byl mj. Algis Budrys, Avram Davidson a Mike Glyer /vydává FILE 770//. Nechybí ani pravidelné recenze nových knih. /Mj. George R.R. Martin - WILD CARDS V - DOWN AND DIRTY, L. Sprague de Camp - THE INCORPORATED KNIGHT, Lois McMaster Bujold - FROTHERS IN ARMS./

NOVA XPRES 1/88 /Michael Sumner, Houston, USA, 2,50 \$ / -
Tento poloprofesionální magazín přináší obsáhlý článek o nové edici "Isaac Asimov Presents", která představuje nové autory SF. Největší pozornosti údajně zasluhují romány DARKEST AMERICA Neale Berretta a ANTI-BODIES Davida J. Skala. Dále je zde obsáhlý článek o tzv. splatterpunku - další SF novince zrozené v temných uličkách Manhattanu. Nechybí ani podrobné recenze na novinky tzv. nacker SF. Mezi jinými se zde objevuje i nový román Williama Gibsona NOVA IISA OVER-DRIVE, který vytváří společně s předchozími romány Neuromancer a Count Zero jakousi volnou trilogii. Recenze je uvedena několika otázkami:

"Je lepší než COUNT ZERO?"

- Ano, v jistém smyslu ano ...

"Je tak dobrý jako NEUROMANCER?"

- Ne, to opravdu ne ...

"Jsou to ty správné otázky?"

- Ne!

MIMOSA 6 /Dick a Nicki Lynchovi, Germantown, USA/ - Většina článků, jak bývá v řadě amerických fanzinů zvykem, souvisí se sci-fi jen nepřímě. Spíše to je vyprávění o různých životních příhodách a událostech. Redakce pravidelně otiskuje články, ve kterých se zabývá historií amerického fandomu. Článek Dave Kylea The Great Exclusion Act of 1939 se vrací k období prvních amerických conů. První con se zde konal v roce 1936 ve Philadelphii. První "národní con" pak o rok později v Newarku. Podrobně popisuje fandomové ovzduší a jeho politické pozadí v období prvního WORLD-CONu v roce 1939. Mj. líší pory mezi futuristy a tzv. novým fandomem, který tehdy vedli Sam Moskowitz a William S. Sykora. Fanzin je bohatě ilustrovaný - 30 ilustrací na 38 stranách!

RUR 8 - Neobvyklý pokus o třístrannou spolupráci při vydávání jednoho fanzinu /Veverka, Karbusický; Adamovič/ a velice zdařilý výsledek. Zaujal mne hned úvodní článek "Koncepte - máme to zapotřebí?", Vládi Veverky. Reakcí na něj je článek "Československý fanzin" otištěný na jiném místě tohoto čísla. Mini článek "Nový předseda R.U.R." smutně ilustruje poměry panující v tomto největším SF klubu. Obávám se, že pražský fandom je tak různorodý, že mu navýboj je ani totální organizace, ani absolutní dobrovolnost, ani nic mezi tím. Článek "Koordinace překladů II" je až příliš popisný a obsáhlý, ale přes všechnu jeho důkladnost jsem nepochopil, jak to teď s KP vlastně je. Existují tři centra /Karbusický-Soukup-Žáková/ nebo jedno jediné?

∞_2 - V nové úpravě - barevná obálka, počítačový tisk, bohužel však bez diakritických znamének, které slovenštině nechybí o nic méně než češtině. U aktuálních informací se to snese, v případě literatury to trochu vadí.

LEONARDO 1/89 - Vytvoření Focusu vyvolalo dozajista i určité rozštěpení sil ostravského fandomu, které se nemohlo Leonarda nedotknout. Z tiráže vymizelo jméno Dittmara Chmelaře, neopék přibyla některá jména nová. Jinak se ovšem obě redakční rady dost prolínají. Zřejmě však kvalita tohoto fanzinu na určitou dobu mírně poklesne. Úvodník Aleše Kovala by mohl do svého fanzinu převzít zřejmě nejeden náš SF klub.

FOCUS 1/89 - Třetí čs. pokus o poloprofesionální SF magazín /předtím Ikérie a Mozek/. První číslo však pro mne bylo dost velkým zklamáním. Z původně slibovaných sta stran /viz. Leon. 1/89/ jich v prvním čísle je pouze polovina. Při ceně 20 Kčs to opravdu není mnoho. Dva úvodní články D. Chmelaře neřeší nic nového, jen znovu přemítají stokrát lépe a fundovaněji zpracovaná témata třeba ve VTM či Elektronice. Tři krátké povídky zahraničních autorů sice nejsou špatné, ale na zdařilý start nového časopisu je to trochu málo. Pro čtenáře bude asi nejzajímavější Adamovičova "Krutá je noc". K pozitivům patří dobré ilustrace.

POUTNÍK 33,34 - Třicáté čtvrté číslo, které je tentokrát věnováno Murray Leinsterovi, ukazuje, že překlady starší SF, byť se jedná o autora tzv. zlatého věku, nemusí být vždy přínosem. Náboj a poutavost Etických rovnic i Země obrů již nesmazatelně zavalí prach času.

INTERKOM 8-11/89 - V čísle 8. vyšel nouveritelně sprzněný adresář SF klubů- existující SF kluby v něm neexistují a neexistující SF kluby se vydávají za existující. Kam se poděly AF 167 Brno, Kassandra Neratovice a naopak- proč zde figurují taková pseudosdružení jako NPC Praha, Solaris Praha, Dudlaj Předence či Zelená díra Trenčín? Interkom se ovšem rozrůstá jak co do obsahu, tak i do četnosti čísel /Od ledna do července již 11 čísel!/. Otázkou, nad kterou by se mohla redakce zamyslet, je, zda je potřebné, aby literární příloha KVARK byla součástí Interkomu? Není-li čas tyto svým vnitřním obsahem odlišné části, fyzicky od sebe oddělit. Když nic jiného, tak by snad alespoň odpadly věčné čtenářské rébusy.

L. Peška

Zprávy z fandomu

Vánoční soutěž

Již po čtvrté vyhláší SFK Slaný literární soutěž o nejlepší SF povídku. Soutěž je určena především začínajícím autorům. Příspěvky v libovolném počtu i rozsahu, psané strojopisem, můžete zasílat do 31.12.1989 na adresu: L. Peška, Na dolících 503, Slaný, 274 01. Výsledky soutěže budou vyhlášeny na únorovém pořadu Ufouni ve Slaném.

Ufouni ve Slaném V.

Na sobotu 17. února připravuje SFK Slaný pravidelný pořad UFOUNI VE SLANÉM. V tradičně bohatém a pestrém programu by měli mj. vystoupit: Ondřej Měff, Theodor Rotrekl, Pavel Kosatík, Staněk Čermák a další přední čs. sci-fiisté. Připravována je i úplná novinka- dražba SF/kuriozit. Bližší podrobnosti o připravovaném pořadu přinese následující číslo našeho fanzinu.

Anketa o fanzin roku

Pořádání ankety o nejlepší čs. fanzin převzal pro letošní rok od libereckého Trifidu SF Slaný. Anketní listky spolu s podrobnými pokyny budou všem předplatným veličům zaslány v závěru letošního roku. Dopředu můžeme prozradit, že v organizaci ankety dojde, oproti předchozímu ročníku, k malým změnám: Hlasovací právo obdrží každý fungující SF klub/zanezaný čs. adresáře čs. SF klubů a dále pak každá redakce fanzinu, který vycházel v roce 1989. Fanziny se budou hodnotit do tří- hodišek/literární, umělecké, informační a jiné, grafická stránka /, jejich součet pak určí nejlepší český fanzin roku 1989.

Indiana Jones III.

Populární hrdina Indiana Jones se opět vrací na plátna kin ve filmu Indiana Jones and the last crusade. /Indiana Jones a poslední křížová výprava/. S naším hrdinou se setkáváme opět kolem roku 1939 při jeho dalším střetnutí s nacisty.

KONTAKT

Projekt československého fanzinu v anglickém jazyce - KONTAKT - má za sebou první úspěšný krok. První číslo bylo vytištěno v nákladu asi 80 výtisků a v průběhu června až září byla většina rozeslána do zahraničí. Nejvíce do U.S.A., dále pak do Austrálie, Velké Británie, Norska, NSR, Holandska, Itálie aj. První ohlasy přicházející ze zahraničí jsou povzbudivé.

Je třeba však přiznat, že KONTAKT nevzniká nijak lehce. SFK Slany nedisponuje prostředky, kterými by mohl plně zabezpečit vydávání tohoto fanzinu. Při vydávání nabídli především Miloš Podpěra /tisková správa/ a Zdeněk Rampas /roz-množení/. Některé technické problémy /peruchovost strojů západní výroby/ a určitá přetíženosť spolupracujících fanů způsobuje neustálé zpoždování přípravy jednotlivých čísel KONTAKTu. První číslo vyšlo v podstatě s půlročním zpožděním. Druhé číslo, které se v současné době připravuje, má zatím skluz pouze dva měsíce. Místo v září se jej snad podaří vydat v listopadu t.r. Třetí číslo by se pak mělo objevit v zimě 90. Bez kazu nebyla ani prvního čísla ani jazyková stránka. Nejsmutnější je, že se z neustálého časového napětí nepodařilo odstranit ani ty chyby, kterých se vědělo. Věřím, že v tomto bodě dopadne další číslo již uspokojivěji.

Potěšitelný je zájem, který KONTAKT projevíli čs. fanové. Trochu nás to zaskočilo, a tak nebylo zpočátku možné plně uspokojit všechny zájemce. Trochu však zamrzelo, že většina zájemců nabízela výměnou za KONTAKT nějaké peníze, téměř nikdo neměl chuť přispět do KONTAKTu vlastním článkem či jinak spolupracovat při jeho vydávání. Z tohoto důvodu a dále i z ekonomického hlediska /přímé náklady na vydání jednoho čísla se pohybují okolo 200 Kčs/ byly přijaty následující zásady distribuce /odběru/ KONTAKTu:

Příspěvovatelé /články, ilustrace/ obdrží autorský výtisk /1 - v případě příspěvku o rozsahu do jednoho tiskového sloupce, 2 nebo více v případě příspěvku delšího./ Ostatní zájemci mohou získat libovolné /rozměrné/ množství KONTAKTu za 4Kčs/kus.

Odběr KONTAKTu je tím tedy vázán v podstatě jedinou drobnou podmínkou: Vlastní zahraniční příjemce zkoordinovat s vydavatelem fanzinu. V současnosti posílá KONTAKT do zahraničí asi 10 osob. O nutnosti koordinace svědčí fakt, že prakticky každý třetí fan jej chce posílat do LOCUSu či Shards of Babel. Což je pochopitelně zbytečné.

Projekt KONTAKT si dal při svém vzniku do vínku úkol informovat o československém fandumu i sci-fi v zahraničí. Příspěvků z oblasti fandumu je poměrně dost, trochu se nám nedostává článků o vlastní SF literatuře. Hledáme zejména pravidelného recenzenta nových knih! Velice rádi bychom otiskli příspěvky i tzv. "profi" skupiny /redaktorů, vydavatelů, autorů/. Kdo jiný by měl mít největší zájem o propagaci československé SF? Příležitostně bychom také rádi uveřejnili kratší povídky našich předních autorů /rozsah asi do 25 ns/. Samozřejmě, pokud nám je poskytnou v anglickém překladu.

L. Peška

BSAH

Viděno čtyřmi	1
I.Jorgensen: Den komety	6
E.F.Russel: Schůzka ve dvanáct	11
Co vy na to, pane Grygare?.....	15
Redakce děkuje	16
SF festival	17
Redakce se omlouvá	17
SF film .. Running men	18
Hvězdy a hvězdičky	19
Československý fanzin	20
Satanské verše / recenze /	21
Nebula 88	23
Fanziny - léto 89	24
Zprávy z fandumu	27
Kontakt	28

NEPŘEHLEDNĚTE

V příštím čísle SLANu naleznete mj. obsáhlý článek o americké spisovatelce Ursule LeGuinové i její povídce "Drobné na přejezd".

+++++

SLAN časopis pro vnitřní potřebu SFK Slaný

NEPRODEJNÉ ! ZDARMA ! Povoleno OK ONV Kladno, č.j. 82/86

REDAKČNÍ RADA: M.Dunár, L.Peška

OBÁLKA: T. Rotrekl

ILUSTRACE, GRAFICKÉ ÚPRAVY: S.Birkhead, J.Müller, J.Ondruš,
M.Štoviček, R.Vondráček

84 výtisků vyšlo v říjnu 1989, číslo 3/21/, počet stran 29

ADRESA REDAKCE: SFK Slaný, gymnázium Slaný, Gottwaldovo
nám. 1310, PSČ 274 01.

